

MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTE PENTRU POSTUL MARE 2018

„Din cauza înmulțirii fărădelegii,
dragostea multora se va răci” (Mt
24,12)

Iubiți frați și surori,

Încă o dată ne vine în întâmpinare
Paștele Domnului! Pentru a ne pregăti
pentru el Providența lui Dumnezeu ne
oferă în fiecare an Postul Mare, „semn
sacramental al convertirii noastre”[1],
care anunță și realizează posibilitatea
de a ne întoarce la Domnul cu toată
inima și cu toată viața.

**Și anul acesta, cu mesajul acesta,
doresc să ajut toată Biserica să
trăiască în acest timp de har cu
bucurie și adevăr; și fac asta
inspirându-mă dintr-o expresie a lui
Isus din Evanghelia lui Matei: „Din
cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea
multora se va răci” (24,12).**

Această frază se află în discursul care se referă la sfârșitul timpurilor și care este situat la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, chiar acolo unde va începe pătimirea Domnului. Răspunzând la o întrebare a discipolilor, Isus anunță o mare suferință și descrie situația în care s-ar putea afla comunitatea

credincioșilor: în fața evenimentelor dureroase, unii profeți falși îi vor înșela pe mulți, așa încât vor amenința să stingă în inimi caritatea care este centrul întregii Evanghelii.

Profeții falși

**Să ascultăm acest text și să ne
întrebăm: ce forme asumă profeții
falși?**

Ei sunt ca „vrăjitorii de șerpi”, adică profită de emoțiile umane pentru a face sclave persoanele și a le duce acolo unde vor ei. Câți fii ai lui Dumnezeu sunt amăgiți de lingușirile plăcerii de câteva clipe, care este confundată cu fericirea! Câți bărbați și femei trăiesc parcă vrăjiți de iluzia banului, care îi face în realitate sclavi

**ai profitului sau ai intereselor
meschine! Câți trăiesc crezând că sunt
suficienți lor înșiși și cad pradă
singurătății!**

**Alți profeti falși sunt acei „șarlatani”
care oferă soluții simple și imediate
suferințelor, remedii care se dovedesc**

Însă complet ineficiente: câtor tineri le este oferit remediul fals al drogurilor, al relațiilor „folosește și aruncă”, al câștigurilor ușoare dar necinstite! De asemenea, câți sunt încurcați într-o viață complet virtuală, în care raporturile par mai simplu și rapide pentru a se dovedi după aceea în mod dramatic lipsite de sens!

Acești escroci, care oferă lucruri fără
valoare, iau în schimb ceea ce este mai
prețios cum este demnitatea,
libertatea și capacitatea de a iubi. Este
înșelăciunea vanității, care ne
determină să facem figura păunilor...
pentru a cădea după aceea în ridicol;
și din ridicol nu ne mai întoarcem. Nu
este uimitor:

**din totdeauna diavolul, care este
„mincinos și tată al minciunii” (In
8,44), prezintă răul ca bine și falsul ca
adevărat, pentru a încurca inima
omului. De aceea, fiecare dintre noi
este chemat să discearnă în inima sa și
să examineze dacă este amenințat de
minciunile acestor profeți falși.**

Trebuie să învățăm să nu ne oprim la
nivelul imediat, superficial, ci să
recunoaștem ceea ce lasă înlăuntrul
nostru o amprentă bună și mai
durabilă, pentru că vine de la
Dumnezeu și este valabil cu adevărat
pentru binele nostru.

O inimă rece

Dante Alighieri, în descrierea iadului, îl imaginează pe diavol așezat pe un tron de gheață[2]; el locuiește în gerul iubirii sufocate. Așadar să ne întrebăm: cum se răcește caritatea în noi? Care sunt semnalele care ne arată că în noi iubirea riscă să se stingă?

Ceea ce stinge caritatea este înainte de toate **aviditatea de bani**, „rădăcina tuturor relelor” (1Tim 6,10); după ea urmează **refuzarea lui Dumnezeu** și prin urmare de a găsi mângâiere în el, preferând dezolarea noastră față de întărirea cuvântului său și a sacramentelor[3].

Toate acestea se transformă în
violență care se îndreaptă împotriva
celor care sunt considerați o
amenințare pentru „certitudinile”
noastre: copilul încă nenăscut,
bătrânul bolnav, oaspetele în trecere,
străinul, dar și aproapele care nu
corespunde așteptărilor noastre.

Și creația este martor tăcut al acestei
răcirii a carității: pământul este otrăvit
de gunoaie aruncate prin neglijență și
interes; mările, și ele poluate, trebuie
să acopere, din păcate, resturile atâtor
naufrații ale migrațiilor forțate;
cerurile – care în planul lui Dumnezeu
cântă gloria sa – sunt brăzdate de

mașini care fac să plouă instrumente de moarte.

Iubirea se răcește și în comunitățile

noastre: în exortăția apostolică

Evangelii gaudium am încercat să descriu semnele cele mai evidente ale acestei lipse de iubire. Ele sunt:

indolența egoistă,

pesimismul steril,

tentația de a se izola și de a se angaja
în războaie fratricide, m

entalitatea mondenă care induce să se
ocupe numai de ceea ce este aparent,
reducând în acest mod ardoarea
misionară[4].

Ce este de făcut?

Dacă vedem în interiorul nostru și în jurul nostru semnalele tocmai descrise, iată că Biserica, mama și învățătoarea noastră, împreună cu medicamentul, uneori amar, al adevărului, ne oferă în acest timp al

Postului Mare remediul dulce al rugăciunii, al pomenii și al postului.

Dedicând mai mult timp rugăciunii, permitem inimii noastre să descopere minciunile secrete cu care ne înșelăm pe noi înșine[5], pentru a căuta în sfârșit mângâierea în Dumnezeu. El

este Tatăl nostru și vrea pentru noi viața.

Exercitarea pomenii ne eliberează de aviditate și ne ajută să descoperim că celălalt este fratele meu: ceea ce am nu este niciodată numai al meu. Cât aș vrea ca pomana să se transforme pentru toți într-un adevărat stil de viață! Cât aș vrea ca, fiind creștini, să

urmăm exemplul apostolilor și să vedem în posibilitatea de a împărtăși cu alții bunurile noastre o mărturie concretă a comuniunii pe care o trăim în Biserică. În această privință îmi însușesc îndemnul sfântului Paul, când îi invita pe corinteni la colecta pentru comunitatea din Ierusalim: „lucrarea aceasta vă este de folos

vouă” (2Cor 8,10). Acest lucru este valabil în mod special în Postul Mare, în timpul căruia multe organisme adună colecte în favoarea Bisericilor și populațiilor aflate în dificultate. Dar cât aș vrea ca și în raporturile noastre zilnice, în fața oricărui frate care ne cere un ajutor, noi să ne gândim că acolo este un apel al Providenței

**divine: fiecare pomană este o ocazie
pentru a lua parte la Providența lui
Dumnezeu față de fiii săi; și dacă el se
folosește astăzi de mine pentru a ajuta
un frate, cum nu va avea grijă mâine
și de necesitățile mele, el care nu se
lasă învins în generozitate?[6].**

În sfârșit, postul îi ia violenței noastre
forța, ne dezarmează și constituie o
ocazie importantă de creștere. Pe de o
parte, ne permite să experimentăm
ceea ce simt aceia cărora le lipsește
chiar și strictul necesar și cunosc
mușcăturile zilnice ale foamei; pe de
altă parte, exprimă condiția spiritului
nostru, înfometate de bunătate și

însetat de viața lui Dumnezeu. Postul
ne trezește, ne face mai atenți față de
Dumnezeu și față de aproapele,
trezește voința de a asculta de
Dumnezeu care, singur, satură foamea
noastră.

Aș vrea ca glasul meu să ajungă
dincolo de granițele Bisericii catolice,
pentru a ajunge la voi toți, bărbați și
femei de bunăvoință, deschiși la
ascultarea lui Dumnezeu. Dacă
precum noi sunteți chinuiți de
răspândirea fărădelegii în lume, dacă
vă preocupă gerul care paralizează
inimile și acțiunile, dacă vedeți că

**dispare simțul de umanitate comună,
uniți-vă cu noi pentru a-l invoca
împreună pe Dumnezeu, pentru a
postii împreună și împreună cu noi
pentru a dărui ceea ce puteți ca să-i
ajutați pe frați!**

Focul Paștelui

Îi invit mai ales pe membrii Bisericii
să întreprindă cu zel drumul Postului
Mare, sprijiniți de pomană, de post și
de rugăciune. Dacă uneori **caritatea**
pare să se stingă în atâtea inimi, ea **nu**
este stinsă în inima lui Dumnezeu! El

ne dăruiește mereu noi ocazii pentru
ca să putem reîncepe să iubim.

O ocazie propice va fi și în acest an
inițiativa „24 de ore pentru Domnul”,
care invită să celebrăm sacramentul
Reconcilierii într-un context de
adorare euharistică. În 2018 ea se va

**desfășura vineri 9 și sâmbătă 10
martie, inspirându-se din cuvintele
Psalmului 130,4: „La tine este
iertarea”. În fiecare dieceză, cel puțin
o biserică va rămâne deschisă timp de
24 de ore consecutive, oferind
posibilitatea rugăciunii de adorație și
a Spovezii sacramentale.**

**În noaptea de Paște vom retrăi ritul
sugestiv al aprinderii lumânării**

**pascale: luată din „focul nou”, lumina
încet-încet va alunga întunericul și va
umple de strălucire adunarea
liturgică. „Lumina lui Cristos care
învie glorios să risipească întunericul
inimii și al spiritului”[7], pentru ca
toți să putem retrăi experiența**

**discipolilor din Emaus: ascultând
cuvântul Domnului și hrănindu-ne cu
Pâinea euharistică va permite inimii
noastre să ardă din nou de credință,
speranță și caritate.**

**Vă binecuvântează din inimă și mă rog
pentru voi. Nu uitați să vă rugați
pentru mine.**

Din Vatican, 1 noiembrie 2017

Solemnitatea Tuturor Sfinților

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu